

KÓHIDAI LÁSZLÓ (Buda-
pest): „Már régen tudom,
hogy megjelent cikkeimet leg-
okosabb nem elolvasni, mert
az ember mindig talál ezt-
azt, amit másképpen írta,
rosszabb esetben még hibát is.
Az ÉT 2000/49. számá-
ban megjelent Az egysejtűek
kemotaxisa című
cikkemet mégis el-
olvastam, és szo-
morúan láttam,
hogy a szerkesztő-
vel való egyeztetés
után abba több ér-
telemzavaró hiba
került. A közölt
ábrák számozása

(az utolsó telefonos megbeszélés szerinti sorrendje) és a szövegben feltüntetett számok itt-ott zavaróan eltérnek. Az 1. és 3. ábra jó helyen van, a 2. ábra nem a szövegben jelzett amőba kemotaxist mutatja, hanem az ábraszövegnek megfelelően spermiu-
mokról van szó. Ez hatalmas különbség, de a 2. ábrára mint sperimum kemotaxisra nincs hivatkozás, az ott adott helyen az 5. ábrára kellett volna hivatkozni. A 4. ábra nincs jelezve a szövegben, pedig abból kettő is van (1549. oldal). Az aláírás nélkül megjelent, zöld színű sejteket ábrázoló kép valójában a 6. ábra lett volna, a szerző felvételének lemaradt aláírása:

Tetrahymena sejtek fluo-
reszcensen jelzett inzulin-
kötésének konfokális mik-
roszkópos kimutatása. Az
említettékhez képest csupán
morgolódo kérdés: mi indokol-
ja, hogy az 1548 o. második
bekezdés végén a tördelő a fo-
lyamatoság szót folyama-
tossá-g formában
váltasztotta el?”

Szerzőnktől és
olvasóinktól el-
nézést kérünk a
hibákért, ame-
lyek abból adód-
tak, hogy a tör-
delés során a ja-
vításokat nem
vagy rosszul hajtották vég-
re, és újabb ellenőrzésre
már nem volt lehetőség-g.

SZÉKELY KINGA (Buda-
pest): „Örömmel olvastam az
ÉT 2000. évi 50. számában,
az Aragonit-barlangról megie-
lent cikket. Dr. Kessler Hu-
bert hidrogeológus hagyatéká-
nak feldolgozása közben a kö-
zelmúltban bukkantunk a
mellékelt fotóra, amely a bar-
langot a felfedezés pillanatá-
ban látott állapotában mutat-
ja. Sajnos, a képen még kive-
hető képződmények nagy ré-
sze mára elpusztult, ezért úgy
érzem, érdemes lenne az olva-
sókkal megismertetni, mit is
rejtett a Gellérthegy gyomra.”

KRÓNKA

www.mtmuhely.hu

Simonkai Lajos botanikus, a XIX.
század második felének egyik leg-
nagyobb magyar flórakutatója **150**
éve, 1851. január 9-én született
Nyíregyházán. A pesti Tudomány-
egyetemen a fiziológus **Jurányi La-
jos** professzor mellett alapos nö-
vényélettani és anatómiai ismer-
etekre tett szert. **Borbás Vincével** bo-
tanizálva számos új adattal gazda-
gította a térség flórájának ismeret-
ét. 1875 őszén a nagyváradi főre-
áliskola tanárává nevezték ki, majd
egy évig a pancsovai, később, 1881
és 1891 között az aradi főreálisko-
lában tanított. Az oktatást és a tu-
dományos tevékenységet is magas
színvonalon művelte, tankönyvei,
növényhatározói keresettek voltak.
Bihar és Arad megye növényvilágá-
ról közreadott írásai alapvető for-
rásmunkák.

A Természettudományi Társulat
megbízásából 1880-ban hozzáfo-
gott Erdély flórájának kritikai feldol-

gozásához. Rengeteget utazott,
gyűjtött, Bécsben járva az erdélyi
flóra híres kutatójának, **Ferdinand**
Schumak (1799–1878) az anyagait
vette revízió alá. Élete fő műve az
1886-ban megjelent **Erdély edé-
nyes flórájának helyes-
bített foglalata**.

A flórakutatás mellett
főképp a fás szárú nem-
zetségek rendszertani
kérdéseivel foglalkozott.

A fajok megállapításában a nö-
vényföldrajzi szempontokat helyez-
te előtérbe, ez akkoriban forradal-
mian újnak számított.

1891-ben a budapesti VII. kerüle-
ti állami főgimnázium tanárává ne-
vezték ki, s a következő évben a bu-
dapesti Tudományegyetemen ma-
gántanári képesítést szerzett nö-
vényföldrajzból. A főváros változa-
tos flórája újra felkeltette kutatói
szenvélyét, és számos kirándu-
lást vezetett Budapest környékére
tanítványaival. Eredményeit több
tanulmányban tette közzé. Buda-
pesten hunyt el 1910. január 2-án.

Szerkeszti: **KISS CSONGOR**

MAGYAR
TUDOMÁNY-
ÉS TECHNIKA-
TÖRTÉNETI
MŰHELY

Az ember kemény munkával alakí-
totta át a készen talált természetet
és közben maga is átalakult. Egy-
re bonyolultabb feladatok elé került

és az egyre nehezebb feladatokban tökéletesedett a keze is. „Ily módon a kéz
nemcsak szerve a munkának, hanem terméke is.” – mondja Engels. A mun-
ka és a kéz egymást fejlesztették. A munkán keresztül vált szét a majmok és
az ember útja. A két lábon járó, szerszámmal dolgozó emberős külseje is át-
alakult. Már nem jár olyan görnyedten, mint a majmok, noha még mindig kis-
sége hajlott. Karja rövidebbé lett, keze hüvelykujja közelebb áll az emberéhez,
mint a majoméhoz. Lába már nem kézserű, fejét magasra tudja emelni, sze-
me is előre tekint. Homloka még alacsony, meredeken megy hátra, szeme fe-
lett ereszszerűen dudorodik ki a szemöldöke. Álla még hátracsapott, olyan,
mint a majmoké, szőrös is. Mégis szerszámot készít, dolgozik, ember. (A
munka és a közösség szerepe az emberré válásban, 1951. január 11.)

Az ózonréteg sorsát azonban a
nukleáris fegyverek veszélyeztetik
leginkább. A légköri nukleáris rob-
bantások során keletkező magas

hőmérséklet hatására ugyanis nagy mennyiségű nitrogén-oxid keletkezik. A
betiltások előtti időkben e robbantások miatt már annyi nitrogén-oxid keletke-
zett, amennyi több tudós számításai szerint eddig is néhány százalékkal
csökkentette a légköri ózonréteget. Sajnos, több ország még nem csatlako-
zott az atomcsend egyezményhez, s azóta is végzett légköri robbantásokat.
Arra, hogy voltaképpen milyen katasztrófa lehetőségét rejtik a nukleáris fegy-
verek ezen a téren is, 1973-ban hívta fel a figyelmet néhány fizikus: ha a lég-
kör magasabb részében, az ózonrétegben végeznék a nukleáris robbantáso-
kat, a keletkező nitrogén-oxidok ott közvetlenül reakcióba léphetnének az
ózonnal, s így hatásuk sokkal nagyobb mértékű volna. (Veszélyben az ózon-
pajzs?, 1976. január 9.)